

51. Raamattuluento: Hedelmää Herralle

Alkurukous/tervetuloa.

Alkusanat

Koska joka päivä tulee myös uusia lukijoita näille luennoille, on syytä pitää tässäkin pieni evästys. Näillä luennoilla käytetään raamatunkäännöksiä vuoden -38 ja -92 käännöksiä, sekä Raamattu kansalle -käännöstä. Raamatunpaikkaviitteet haluaville löytyvät tekstiosasta. Luentoja saa vapaasti levittää ja käyttää vaikkapa raamattupiirityössä tai muussa sellaisessa. Siunattu olkoon lukuhetkesi!

Ja sitten menemme itse asiaan.

Mitä hedelmiä?

Maailmassa on paljon erilaisia hedelmiä tuottavia puita. Mitä etelämmäksi mennään, sitä runsaslukuisempina hyvää hedelmää tuottavia puita ja pensaita kasvaa. Niin kauan kun ne tuottavat hedelmää, ne ovat puiden viljelijälle hyödyksi ja iloksi. Jos joku puu ei enää tuota hedelmää, se luonnollisesti hävitetään pois ja korvataan uudella. Jotkut lajikkeet voivat olla myös kovin vähäsatoisia, joten niitä ei tuoda puutarhurin ja -viljelijän puutarhaan, ne näet köyhdyttävät maata tuottamatta hedelmää. Näin on myös hengen maailmassa. Hedelmää tuottamaton oksa on turha ja tarpeeton. Näin Jeesus opettaa. Mitä meidän on tiedettävä hedelmistä, mitä hedelmää tulee vaelluksemme tuottaa? Nyt puhumme tästä.

Viinipuu ja oksat

"Minä olen tosi viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannata hedelmää, hän karsii, ja jokaisen oksan, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, jotta se kantaisi runsaamman hedelmän. Te olette jo puhtaat sen sanan kautta, jonka olen teille puhunut. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään. Jos joku ei pysy minussa, hänet heitetään pois kuin oksa - ja se kuivettuu. Kuivat oksat kootaan yhteen, heitetään tuleen ja poltetaan. " (Joh. 15:1-6).

Kyseessä on siis äärimmäisen tärkeä asia. Myös väärät opettajat tunnetaan tästä asiasta.

"Varokaa vääriä profeettoja. He tulevat luoksenne lampaiden vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevia susia. Hedelmistä te heidät tunnette. Eihän orjantappuroista koota rypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita. Hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, huono puu kelvottomia hedelmiä. Ei hyvä puu voi tehdä kelvottomia eikä huono puu hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, kaadetaan ja heitetään tuleen. Hedelmistä te siis tunnette heidät. " (Matt. 7:16-20).

Liian suuri joukko uskovia on myös toimettomia Herran puutarhassa. He köyhdyttävät maata, eivätkä osaa tuottaa Jumalan tahdon mukaista hyvää hedelmää. Huonoa ja pahan makuista hedelmää toki moni osaa tuottaa. Heille on puutarhurilla suunnitelmansa. *"Kirves on jo pantu puiden juurelle. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen"* (Matt. 3:10). Lisäksi Jeesus opetti tästä asiasta muutakin. *"Ja hän puhui tämän vertauksen: "Eräällä miehellä oli*

viikunapuu istutettuna viinitarhassaan; ja hän tuli etsimään hedelmää siitä, mutta ei löytänyt. Niin hän sanoi viinitarhurille: 'Katso, kolmena vuotena minä olen käynyt etsimässä hedelmää tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt. Hakkaa se pois; mitä varten se vielä maata laihduttaa?' Mutta tämä vastasi ja sanoi hänelle: 'Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi; sillä aikaa minä kuokin ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää; mutta jos ei, niin hakkaa se pois.'" (Luuk. 13:7-9).

On oikeastaan ihmeellistä, kuinka usein Raamattu puhuukaan hedelmän tuottamisesta; oikeasta ja väärästä; hyvästä ja pahasta. Eipä siis ihme, että Herra antoi tämänkin aiheen raamattuluennon pitämiseksi. Kun edellinen luento on kirjoitettu, äänitetty ja lähetetty nettiin, Herra antaa kohta uuden luennon aiheen ja nimen. Näin nämä luentoaiheet syntyvät. Sitten vain kirjaamaan, mitä kirjoitettavaksi Herra antaa. Nyt on siis tämän luennon vuoro.

Missä ovat hedelmät?

Vain harva uskova löytää hedelmää tuottavan paikan Jumalan valtakunnassa. Useimmiten käy toisin. Uskoontulon jälkeen useimmat elämän tielle lähteneet jumittuvat paikoilleen aseimiinsa. He saattavat jäädä kuuntelemaan ja lukemaan vaikkapa viihdehengellisyyden tuottamaa tavaraa. Moni käyttää tunteja päivässä netti-TV:n tai -radion äärellä, mutta ei koskaan pääse pidemmälle hedelmän tuottamisessa. Miten voisikaan, koska nämä tietolähteet eivät opeta oikein Herrasta ja hänen tahdostaan. Viihdekristillisyyttä se useimmiten on ja sensaatiohakuisuutta. Monet juoksevat päämäärättömästi kokouksesta toiseen. Tällaisen uskontotarjonnan vakituksia suurkuluttajia on paljon. Vaikka useimmiten on kyse vääristä profeetoista, jotka esiintyvät valkeuden enkeleinä, suuret joukot ovat heidän jalkojensa juuressa oppia ottamassa pääsemättä koskaan totuuden tuntoon. Jokin siinä maailmassa viehättää. Siihen jää koukkuun ja loukkuun. Se on kuin huume, jota on saatava aina vain lisää. Ja kuitenkin, liian usein näkee uskovia, jotka eivät edisty millään lailla uskossaan, vaan jäävät lopun elämäänsä päiviksi vain kuuntelijan ja katselijan rooliin. Heitä on kirkkokansassakin runsaasti. Useimmat hartauskirjallisuuden tuotteetkaan eivät vie pidemmälle. Niissä opetetaan kyllä oikein pelastuksesta, mutta sitten kaikki jää siihen. Niiden lukijat etsivät koko ajan elämäänsä täydempää varmuutta pelastuksesta, mutta eivät sitä koskaan oikein löydä. Kukaan ei opeta mitään hedelmistä. Siinä on syy, että lukijat kuivettuvat koko ajan hedelmättömyyttään. He eivät osaa imeä ravintoa viinipuun rungosta. Kukaan ei opeta liittymisestä Viinipuun runkoon. Hengellisesti joutilaita uskovia ovat uskoviensa yhteisöt pullollaan, saati sitten uudestisyntymättömien massojen uskontoseurakunnissa.

"kun evankeliumi tuli teidän luoksenne. Samalla tavoin kuin kaikkialla maailmassa se on teidänkin keskuudessanne kantanut hedelmää ja kasvanut siitä päivästä lähtien, jolloin saitte kuulla Jumalan armosta ja tulitte sen tuntemaan sellaisena kuin se todella on." (Kol. 1:6). Näinhän sen pitäisi olla. Niin se oli Kolossan seurakunnassa. Mutta juuri tämä on harvinaista. Apostoli Pietari jatkaa: *"Sillä jos teillä on nämä ja ne yhä enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimettomia eikä hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa"* (2. Piet. 1:8). Aivan niin. Mutta missä ne ovat ne hedelmää kantavat uskovat? Jos heitä olisi enemmän, tämä Suomen Siion olisi aivan ihmeellinen. Ihmisiä tulisi uskoon suuria määriä ja kiitosvirret kaikuisivat aidosti pyhäköissä ja kotona. Nyt kuitenkin suuri osa elää vain itselleen, vaikka kirjoitettu on: *"Kukaan meistä ei elä itseään varten eikä kukaan kuole itseään varten. Jos elämme, elämme Herran omina, ja jos kuolemme, kuolemme Herran omina. Elämeppä siis tai kuolemme, me kuulumme Herralle."* (Room. 14:7,8). *"Ei Kristuskaan ajatellut itseään. Onhan kirjoitettu: "Sinun herjaajiesi herjaukset ovat osuneet minuun."* (Room. 15:3). *"Ja hän on kuollut kaikkien puolesta, jotta ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on kuollut ja noussut kuolleista heidän tähtensä"* (2. Kor. 5:15).

Tässä kohden tarvitaan uusi herääminen, sillä miten tulee käymäänkään niille Kristuksen lunastamille sieluille, jotka ovat jääneet itsekkäiksi, eivätkä suostu kuolemaan kaikelle omalle ja elämään ainoastaan Kristukselle? Luimme sen jo äsken: *"Kuivat oksat kootaan yhteen, heitetään tuleen ja poltetaan"*. Miten järkyttävää, miten surullista se on! Monet jäävät hengellisten oppimestareiden

opetusten kestokuluttajiksi, mutta eivät pääse koskaan kasvukouluun Herramme tuntemisessa, hänen hyvinä huoneenhaltioinaan. Heprealaiskirjeessä on tuo tuttu opetuskohta, jossa sanotaan: ”*Jo aikoja sitten teistä olisi pitänyt tulla toisten opettajia, mutta sen sijaan te olette itse jälleen opin tarpeessa: jonkun olisi opetettava teille Jumalan sanan alkeet. Te tarvitsette taas maitoa, ette te kestä vahvaa ruokaa.*” (Hepr. 5:12). Näin asia on ollut aina. Tarkoitus ei toki ole, että kaikista tulisi opettajia, päinvastoin, sillä Herran sanahan neuvoo. ”*Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion.*” (Jaak. 3:1). On monia muitakin tehtäviä, joihin Herra kutsuu kasvattamiaan lapsia. Apostoli Paavalin opetuksissa armolahjoista puhutaan monista lahjoista, joita tulee ottaa käyttöön ja palvella niillä lähimmäisiään. Luettelosta löytyy johtamisen, parantamisen, profetoimisen, rukoilemisen, lahjoittamisen, viisauden ja tiedon, henkien erottamisen, kielten tulkinnan, ja monen muut hyvän lahjan käyttömahdollisuudet. Luettelossa voisi olla monta muuta armolahjaa sielujen pelastukseksi ja auttamiseksi. Vain harva uskova ottaa kuitenkaan Jeesuksen pyynnön vastaan ja alkaa etsiä omaa, juuri hänelle sopivaa lahjaa palvelutyöhön. Ja niinpä pääosa uskovista istuu TV:n tai radion äärellä, tai lukee jotakin uutta sensaatiokirjaa. He istuvat ja uskovat. Mutta heitä ei kiinnosta nälkäiset ja janoiset sielut. Heitä ei kiinnosta tuhannet ja tuhannet hukuvat sielut, joille ei kukaan kerro pelastuksesta ja opeta elämän tietä ja uskon salaisuutta. Moni Herran kesantopelto odottaa kyntäjää ja muokkaajaa. Moni maa huokaa ja odottaa kylväjää. Mutta turhaan maa odottaa väkeä työhön, turhaan se ikävöi. Valtavat Jumalan viljavainiot ovat vaalenemassa ja valmiit leikattaviksi, mutta työmiehet puuttuvat. Tarvittaisiin sirpimiehiä ja leikkuupuimureita. Tarvittaisiin kuuliaisista palvelijoita Elon Herran moniin töihin. Mutta ei, he eivät tule. He sanovat: ”pidä minua estettynä.” On niin monta mielenkiintoista harrastetta, on monia haasteita, ei ehditä. Niinpä sitten monet uskovat hylätään aikanaan ja leikataan pois elämän puusta sitä enempää köyhdyttämästä. Armoa ei ole tarkoitettu sitä varten, että uuden elämän löytymisen jälkeen jäädään omiin laiskanlinnoihinsa odottamaan taivaaseen pääsyä.

Näen miehen, hyvin pukeutuneen. Hän työntää edellään pieniä kärryjä. Kärryt on täynnä monenlaisia lahjapaketteja. Mielellään mies esittelee niitä kiinnostuneille. ”Tämä paketti sisältää sen kun sain Pyhän Hengen kasteen, siksi se saarnamies sitä nimitti”, mies ylpeänä esittelee kaunista pakettiaan. ”Tämä tässä on se kun Jeesus ympärileikkasi minun sydämeni. Ah, miten se kierähtikään sydänalassa kun sain uuden sydämen, henkisydämen!” Tämä tässä on se kun sain uudet kielet. Haluatko kuunnella? Niin ja sitten vielä...” Näin mies juttelee kadunkulman joutilalle kuulijalle. Sitten mies ottaa uuden, nyt pienemmän paketin käteensä, mutta laskeekin sen kuin salaa takaisin kärryihinsä. Paketin sisältö näkyy kuitenkin selvästi, vaikkei mies sitä halua esitelläkään. Mitä siinä on? Huomaan pienen peltotilkun – muutama lyhyt sarka. Peltojen päässä on vilja-aitta. Pellot ovat pahoin kesannolla, luonnonheinää kasvavat, ja ojissa on pajukkoa. Pellot olisi pitänyt aurata jo vuosia sitten ja äestää sitten moneen kertaan, että rikkakasvit olisivat kuolleet. Sen jälkeen olisi pitänyt kylvää kultajyviä mustaan multa ja peittää ne hienovaraisesti mullan alle. Syksyn tullen kullanvärinen vilja olisi pitänyt leikata ja koota aittaan. Tämän kaiken työn oli peltojen omista antanut miehen haltuun ja tehtäväksi. Kuitenkaan mies ei ollut tullut töihin tilukselleen. Kerran hän kävi, mutta huomasi työmaan raskaaksi ja vähäpätöiseksi. Siksi hän kierteli esittelemässä aarteitaan. ”Olipa siinä todellinen hengen mies!” huudahti joutilas kadunmies risteyksessä miehen mentyä. Lahjoista ylpeä mies oli kuitenkin toimeton. ”Hedelmätön”, oli näkymätön teksti näkymättömässä kyltissä, joka oli ommeltu hänen takkinsa miehustaan.

Eräänä päivänä Herra antoikin pellot toiselle miehelle - paremmassa toivossa. Ehkäpä hän tarttuu työhön.

Sitten näen kadulla erään naisen. Hän on matkalla pyynnöstä paikalliseen pyhäkköön konserttia pitämään. Nainen on ammattilaulaja, viihdetaiteilija. Hän on oppinut rahastamaan myös seurakuntia – lahjakas kun on. ”Upea kuuluu olevan naisen ääni ja seksikäs”, tiedettiin. Paljon oli siis kansaa tulossa kuuntelemaan kuulua naista.

Naisella on jaloissaan punaiset korkokengät. Hänellä on helakanpunainen hame, tuskin vesirajaan yltävä. Pitsikauluksellinen puseron on lisänä langanlaihan kehon verhona. Naisen silikonirinnat kurkkivat uteliaasti esiin syvään uurretun pitsiluomuksen pihtipielistä. ”Kuuluu antaneen elämänsä Jeesukselle”, tiesivät kutsun lähettäneet seurakuntalaiset naista tarkoittaen. ”Kyllä, ratkaisun on se tehnyt jossakin missiossa”, sanoi muuan heistä hyvin vakuuttuneena. Kyseessä oli siis aito uskova. Vai oliko? Hameen edustassa, upean vyösoljen alapuolella on kuitenkin Elon Herran siihen asettama näkymätön kyltti, jossa lukee: ”Hengellisesti hedelmätön”.

Tuon kaiken näin. Ja ihmettelin.

Kuinka erilainen on se maailma, jonka Herra siunaa ja se, jonka me usein näemme. Sillä: ”Moni on kakku päältä kaunis, pinnaltaan kovin korea. Vaan on silkkoa sisältä, akanoita alla kuoren.”

Loukussa

Suuret uskoviensa armeijat ovat kuin satimessa ja loukussa. He ovat oman kirkkokuntansa, herätysliikkeensä tai vapaan seurakuntansa loukussa. Heille opetetaan: ”Ei ole mitään hätää. Olet oikeassa paikassa. Täällä on Kristus ja täällä on ainoa pelastuksen paikka. Täällä saat olla pienelläkin paikalla ja luottaa, että olet osunut ainoaan oikeaan seurakuntaan. Täällä on oikea kaste, täällä on oikea nöyryys ja täällä oikea usko. Meiltä ei puutu mitään. Rikkaita olemme kaikessa. Varot vain hypymästä aidan yli, silloin on kaikki hyvin. Ei meillä sellaista suvaita. Mutta: ”*Näin sanoo hän, jolla on Jumalan seitsemän henkeä ja seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi. Sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut. Herää valvomaan ja vahvista jäljelle jääneitä, niitä, jotka olivat jo kuolemaisillaan, sillä minä en ole havainnut tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä...*” Sinä sanot, että olet rikas, olet rikastunut etkä tarvitse mitään. Et kuitenkaan tiedä, että juuri sinä olet kurja ja sääliittävä, köyhä, sokea ja alaston.” Ilm. 3:1(Ilm. 3:1,2;17).

Joskus uuden talon ostanut perhe ei saakaan vanhaa asuntoaan myydyksi. Silloin jäädään kahden asunnon loukkuun. Siinä tilanteessa on vaikeaa elää. Näin on myös laita hengellisessä elämässä. Sielläkin voidaan olla kahden asunnon loukussa. Kerran ehkä löydettiin uusi, taivaallinen asunto, Jeesuksen Kristuksen viinitarha, mutta sitten ei osattukaan, tai ei uskallettu, myydä vanhaa asuntoa, sitä, jonka Mooses omistaa. Samalla ollaan kahden miehen loukussa. Se on tosi paha tilanne, jos naisella on kaksi kilpailevaa miestä, eikä nainen osaa päättää, kumman kanssa haluaa elämänsä jakaa. Moni näet uskoo Jeesukseen, mutta käskyt tulevat yhä Moosekselta. Ei ymmärretä sitä, että Mooseksen virka on kuoleman virka. Ja juuri tästä miehestä ja asunnosta on päästävä pian pois, ettei paaduta ja kaaduta erämaahan. Moni on uupumuksen syövereissä ja ahdistuksen rotkossa. Moni on erämaassa tai on kokonaan kuollut pois uskosta. Lain olla ollaan aina loukussa. Millaista siellä on? Jotain tällaista se on: Joku miettii, mistä löytyisi se seurakunta, josta saisi ehtoollisen miespapin kädestä. Jos näet naispappi sen antaa, viini on varmaan ihan pilalla ja leipä homehtunut. Lienee syntiäkin koko touhu. Joku kiivailee oikean raamatunkäännöksen puolesta. Jollakin on oikea kasteoppi. ”Siellä luterilaisessa kirkossahan ei ketään kasteta, siellä vain vauvoja kastellaan”, joku ylipäänä tietää asioiden oikean tolan kasteasiassa. Jossakin ollaan ainoassa oikeassa jumalanvaltakunnassa. Vain siellä valtakunnassa ja vain toinen uskon veli tai -sisar voi antaa synnit anteeksi. ”On harhaoppia että niitä voisi pyytää suoraan Jumalalta”, he opettavat siellä. ”Jos evankeliumia julistetaan muualla kuin meillä, se on kauheaa eksytystä”, tietävät he, nämä Jumaliksi asettautuneet saarnamiehet. Joku yrittää kymmenyksillään ostaa taivaspaikkaa, vaikka sen juuri siinä kadottaa. ”Voiko taivaaseen päästä, jos ei kykene antamaan kymmenyksiä vähästä eläkkeestään”? joku huolestunut soittaja kysyy. Tätä lakisäätteisten kristittyjen loukkulistaa voisi jatkaa vaikka kuinka pitkälle. Päättä ei tule. Roomalaiskirjeen 7. luvun jakeet 4,5 kertovat mistä on kyse. Tutki tarkoin, mitä tämä Hengen ja lain välinen ero tarkoittaa. Kun olemme kuolleet Kristuksen kanssa, me kannamme hedelmää Jumalalle. Mutta jos olemme vielä lihan vallassa, kannamme hedelmää kuolemalle. Eli siis: ”Niin, veljeni, teidätkin on kuolettu laista Kristuksen ruumiin kautta, tullaksenne toisen omiksi, hänen, joka on kuolleista herätetty, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle. Sillä kun olimme lihan vallassa, niin synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle.” (Room. 7:4,5).

Ja pellot huokaavat. Uupuneet sielut turhaan huutavat. Pahoin on itsekkyyks, ylpeys, laiskuus, tietämättömyys ja itse piru joukot maahan lyöneet. Paljon on lakoviljaa. Paljon on kuolleita oksia odottamassa karsimista ja lopullista polttamista. Ja kaikki johtuu tietämättömyydestä ja suoranaisesti laiskuudesta. Ylpeys lienee myös vihollinen pahimmasta päästä ja se estää kaikenlaisen yhteistyön.

Mutta entäpä heikot kristityt, mikä on heidän asemansa? On myös todella uupuneita ja heikon uskon ihmisiä, nääntyviä ja liian suurten taakkojen alla huokailevia. Mitä heiltä voi vaatia? Ei yhtään mitään! Heidät tulee evankeliumin armolla, Kristuksen, Hyvän paimenen hellällä sanalla, viinillä ja maidolla, hoitaa terveiksi. He tarvitsevat armahtajaa. Heitä pitää kantaa ja hoivata. Heitä pitää Jeesuksen Kristuksen rakkaudella irrotella Mooseksen seurasta ja tuosta hirvittävästä yliminästä, joka on saatu monien käskyjen ja vaatimuksien paineessa. Mutta kuka sitä työtä tekee? Ei juuri kukaan. Mitenpä monenlaiset oikeassa olijat siihen kykenisivät? Miten veltot uskovat sellaiseen kykenisivät? Mutta heikkoja on Herra käskenyntä kantaa. Kristuksen rakkaudella ja armon Hengellä tulee heitä hoitaa ja kantaa heidän vajavaisuuksiaan. Se työ on annettu vahvoille. Vahvat eivät vain siihen kykene. He eivät käsitä heikkoutta.

Mutta mitä ne raamatulliset hedelmät ovat?

Seuraavassa on luettelo niistä hedelmistä, joiden omistamiseen myös meidät on kutsuttu.

”Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki.” (Gal. 5:22).

”Mutta ylhäältä tuleva viisaus on ensiksikin puhdasta, sitten rauhaisaa, lempeää, taipuisaa, se on täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä. Se on tasapuolinen ja teeskentelemätön. Vanhurskauden hedelmä kylvetään rauhassa rauhantekijöille.” (Jaak. 3: 17,18).

”Uhratkaamme siis hänen kauttansa Jumalalle joka aika kiitosuhria, se on: niiden huulten hedelmää, jotka hänen nimeänsä ylistävät” (Hepr. 13:15).

”Rukoilemme, että eläisitte Herralle kunniaksi ja kaikessa hänen mielensä mukaan ja että kantaisitte hedelmää tekemällä kaikkea hyvää ja kasvaisitte Jumalan tuntemisessa” (Kol. 1:10).

”En minä tosin teidän lahjojanne tavoittele, toivon vain, että työnne tuottaisi teille yhä enemmän hedelmää” (Fil. 4:17).

”Rukoilen myös, että teidän rakkautenne kasvaisi ja tieto ja kaikenlainen ymmärrys lisääntyisi, niin että voisitte tutkia, mikä on parasta, ja olisitte puhtaita ja moitteettomia Kristuksen päivään saakka, täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi.” (Fil. 1:9–11).

– sillä: *”kaikkinainen hyvyys ja vanhurskaus ja totuus on valkeuden hedelmä”* (Ef. 5:9).

”Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät, ja minun tahtoni on, että te lähdette liikkeelle ja tuotatte hedelmää, sitä hedelmää joka pysyy. Kun niin teette, Isä antaa teille kaiken, mitä minun nimessäni häneltä pyydätte. Tämän käskyn minä teille annan: rakastakaa toisianne.” (Joh. 15:16,17).

”Tehkää hedelmää, jossa kääntymyksenne näkyy!” Matt. 3:8).

”Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu” (Hepr. 12:11).

Liikkeelle!

Tiedämme kyllä mitä pitää tehdä: Hedelmää on tuotettava Herralle ja olla kaikelle muulle kuolleita. Mutta emme voi toki itsessämme tuottaa hyvää hedelmää. Olemme langenneita ja synnin saastuttamia. Tarvitsemme kaikkeen Kristusta. Hän on kaiken alkaja ja kaiken täyttävä. Hänen yhteydessään kaikki on mahdollista. *”Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan”* (Ef. 1:5). Silti meidän on tarkoin tutkittava, että olemme hänessä, ja että pysymme hänessä. Hän on puu ja runko. Ei oksa itsessään voi mitään tuottaa. Herrassa on elämän veden virta. Se pitää saada kulkeutumaan meihin, kuiviin

oksiin. Siihen tarvitaan paljon rukousta, anomista, etsimistä ja kolkuttamista. Tähän kaikkeen tarvitaan kestäväisyyttä ja tarmoa. Tarvitaan Pyhän Hengen voimaa. Tarvitaan kuuliaisuuden henki.

”- *Kumpi on Herralle mieleen, uhrit vai kuuliaisuus? Kuuliaisuus on parempi kuin uhri, tottelemisen parempi kuin oinasten rasva.*” (1. Sam. 15:22). Kysymys on uskon kuuliaisuudesta. Lainkuuliaisuus ei Hengen maailmassa tuota oikeaa hedelmää. Se sellainen alkaa haista kuin eilisen päivän manna. Emme voi siis Herralle mitään antaa. Mitään ei ole meillä tarjottavana, paitsi syntimme ja puutteellisuutemme. Silti ilman taistelua ei mitään saada. Mutta Herralle kiitos, niin se saadaan. Mutta juuri tämän vuoksi hedelmän tuottajia on kovin vähän. Kai kustannukset näyttävät monesti lihalle liian suurilta? Meidän on joka tapauksessa opittava eräs asia, joka antaa meille oikean tavan tuottaa hedelmää. Saamme sen apostoli Paavalilta. Hän sanoo: ”...*minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.*” (Gal. 2:20). Tätä on vaikea ymmärtää. Mutta siinä minä-itse on kokenut kuoleman ja Kristus on tullut asumaan kaikelle muulle kuolleen sisimpään. Teorian osa on tässä asiassa helppo hallita, mutta käytännön harjoittelu vie kärsimyksiin ja lopulta kuolemaan. Ei ristinkuolema helppo kuolema ole.

Paavalilla oli toinenkin murhe. Hän ei kokenut osaavansa tätä asiaa opettaa niin, että syntyisi todellista ymmärrystä ja osaamista. Hän kirjoittaa: ”*Rakkaat lapseni, teidän vuoksenne minun on jällele kärsittävä synnytystuskia, kunnes Kristus saa muodon teissä. Kunpa voisin olla nyt luonanne ja löytää oikean äänensävyyn! En tiedä, mitä teille tekisin.*” (Gal. 4:19,20). Tässä on jokaisen opettajan suuri tuska: saada oppilaat käsittämään, mikä on tärkeintä, eli että Kristus saisi muodon meissä. Kaikki muu onkin helppoa. Hedelmää tulee Herran yhteydessä kuin itsestään. Sen saa aikaan Kristus meissä. Hänessä on elämä. Hänessä on kaikki mitä tarvitsemme tullaksemme hedelmää tuottaviksi oksiksi hänen ihanassa puutarhassaan.

Sain seurakunnaltani syntymäpäivälahjaksi kirsikkapuun. Lahjan antaja toivoi, että siihen tulisi hedelmää. Mutta sitten hän sanoi, että jos siihen ei tule hedelmää, sinun pitää paljon muistaa rukouksin meitä ja seurakuntaasi. Minä ystävän avustuksella istutin sen puun. Se sai ravinteita juurelleen. Kirsikkapuu tuotti kukkia runsaasti. Mutta siihen tuli vain yksi ainoa kirsikka viime kesänä ja senkin rastaat veivät ennen kuin se oli edes kypsä.

Oletko sinä hedelmää tuottava oksa? Notkutko sinä hedelmien painosta? Saatko kiitosta Herralta siitä, että olet ollut hänessä kiinni ja juurtunut häneen ja kantanut näin paljon hedelmää. Sinä sen itse tiedät. Profeetta Jesaja kirjoittaa: ”*Juudan heimon pelastuneet - ne jotka ovat jääneet jäljelle - tekevät taas juurta alaspäin ja hedelmää ylöspäin*” (Jes. 37:31). Siinä on esikuva meillekin, pakanuudesta kääntyneille: juuret syvälle Kristukseen ja hedelmää ylöspäin. Mutta veltot eivät saa mitään. Elon tiellä laiska ei voita. Muistatko siis pinnallinen ihmissielu, mitä apostoli Jaakob sanoo: ”*Veljeni, mitä hyötyä siitä on, jos joku sanoo, että hänellä on usko, mutta hänellä ei ole tekoja? Ei kai usko voi pelastaa häntä? Jos veli tai sisar on vailla vaatteita ja jokapäiväistä ravintoa ja joku teistä sanoo hänelle: "Mene rauhassa, lämmittele ja syö kylliksesi", mutta ei anna hänelle, mitä hänen ruumiinsa tarvitsee, mitä hyötyä siitä on? Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut. Niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin on uskokin ilman tekoja kuollut.*” (Jaak. 2:14–17;26). Usko, joka ei tuota elämää ja hedelmää, on täysin kuollut.

Kuolleita sieluja on liian paljon Herran seurakunnassa.

Valvo siis sinä nukuksissa oleva sielu, sillä valvominen on välttämätöntä. Jeesus sanoo: ” ” *Mutta minkä minä teille sanon, sen minä sanon kaikille: valvokaa.* ” ” (Mark. 13:35).

Pienet rikkeet voivat estää elämän virrat kulkemasta. ”*Ottakaamme ketut kiinni, pienet ketut, jotka turmelevat viinitarhoja. Ovathan viiniköynnöksemme nupullaan.*” (Laul. 1. 2:15). Nuo pienet ketut, nuo pienet syntitottumukset, jotka päästämme läpi sormien, ne turmelevat usein sadon jo nappuvaiheessa. Siksikin tulee valvoa.

Mutta orjuuteen ei tule silti jäädä. Pelkoon ei tule jäädä. Kirjoitettu on: ”Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta. Joka pelkää, ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa.” (1. Joh. 4:18).

Omatunto tulee pestä uudelleen ja uudelleen Karitsan verellä. Meillä on ihmeellinen puhdistuslähde, joka pesee puhtaaksi pahasta omastatunnosta jokaisen sitä haluavan. ”Sinä päivänä Daavidin suvulle ja Jerusalemin asukkaille puhkeaa lähde, joka puhdistaa synnistä ja saastaisuudesta. ” (Sak. 13:1).

Kallis hunajan pisara -kirja opettaa: ”Lahjakas tunnustaja! Katso, ettei mato jäydä sinun hienon kasvisi juuria ja saa sitä kuolemaan koettelemusten päivänä. Tarkkaa sieluasi joka päivä ja kysele: ”Missä näkyy Kristuksen veri minun sielussani? Mille vanhurskaudelle olen perustanut pelastukseni toivon? Olenko vapautunut itsevanhurskaudestani?” Moni erinomainen tunnustaja on katsellessaan kaikkien hyvien tekojensa raunioita joutunut lopulta huudahtamaan: ”Hukassa, hukassa iankaikkisesti!” ”

Vanhurskauden tulee perustua siis yksin Kristuksen vanhurskaudelle, samoin on pyhityksen laita. Kristus on myös pyhittäjäme. Näin eivät parhaimmatkaan hyvät työt tule tekopyhyydeksi ja synniksi, vaan ovat Hengen hedelmää.

On tärkeää, että kukin hoitaa työnsä ja tehtävänsä hyvin. Kunkin tulee hoitaa saamansa velvollisuudet Herran tahdon mukaisesti. Mutta ei se hedelmä, jota Herra meiltä odottaa ole vain ja ainoastaan maallista työtämme. Silloinhan työttömäksi joutunut tekisi syntiä!

Vältä kaikkea monitouhaisuutta. Väsyvät vain itsesi. Vähän on tarpeen. Mutta aina tulee rukoilla, eikä tule väsyä. On etsittävä se paikka, joka Jumalan valtakunnassa on kullekin asetettu jo ennen maailman perustamista. Älä hukkaa aikaasi. ”Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun” (Ilm. 2:10). Etsi kaikkea hyvää antia Herraltamme. Hän on valkeus iankaikkisesti. Hän ”rakastaa meitä ja on verellään päästänyt meidät synneistämme” (Ilm. 1:5).

”Olkaa siis kärsivällisiä, veljet, Herran tuloon asti. Katsokaa, kuinka maamies odottaa maan kallista hedelmää ja on kärsivällinen, kunnes maa on saanut syyssateen ja kevätsateen. Olkaa tekin kärsivällisiä, vahvistakaa sydämenne, sillä Herran tulo on lähellä.” (Jaak. 5:7,8)

Lopuksi:

”Hänelle, joka voi tehdä monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Aamen.” (Ef. 3:20,21).